

ERNEST
HEMINGWAY
Fiesta

Traducere din limba engleză
și note de Radu Pavel Gheo

POLIROM
2026

Cuprins

Cartea I

Capitolul I	11
Capitolul II	17
Capitolul III	24
Capitolul IV	37
Capitolul V	50
Capitolul VI	57
Capitolul VII	71

Cartea a II-a

Capitolul VIII	91
Capitolul IX	105
Capitolul X	116
Capitolul XI	133
Capitolul XII	144
Capitolul XIII	162
Capitolul XIV	187
Capitolul XV	193

Capitolul XVI.....	215
Capitolul XVII.....	236
Capitolul XVIII.....	257

Cartea a III-a

Capitolul XIX.....	285
--------------------	-----

M-am dus pînă la drum și am scos din izvor cele două sticle de vin. Erau reci. Pînă m-am întors la umbra copacilor, umezeala s-a adunat în broboane pe sticle. Am întins prînzul pe un ziar, am desfumat una din sticle și am rezemat-o pe cealaltă de un copac. A apărut și Bill, care-și usca miinile și avea geanta plină cu ferigi.

— Hai să vedem ce-i cu sticla aia, a zis el.

Bill îi scoase dopul, o ridică la gură și bău.

— Au! Mă dor și ochii din cap!

— Hai să-ncercăm.

Vinul era rece ca gheața și avea un ușor gust de rugină.

— Nu-i un vin chiar așa de mizerabil, comentă Bill.

— Pare mai bun și din cauză că-i rece, am zis eu.

Ne-am desfăcut pachetele cu prînzul.

— Pui.

— Aici sînt niște ouă fierte.

— Ai găsit și ceva sare?

— Mai întîi oul, decise Bill. Abia după aia trecem la găina. Pînă și Bryan¹ ar înțelege atîta lucru.

— Bryan e mort. Am citit ieri în ziar.

— Nu! Doar nu vorbești serios?

— Ba da. Bryan e mort.

Bill puse jos oul pe care tocmai îl decojea.

— Domnilor, declară el în timp ce despacheta un copan de pui dintr-o bucată de ziar, o să inversez ordinea. De dragul lui Bryan. În semn de omagiu față de Marele Cetățean. Mai întîi găina și abia după aceea oul.

1. William Jennings Bryan (1860-1925), om politic și orator american, poreclit *The Great Commoner* („Marele Cetățean“, „Marele Om din Popor“).

— Ce zici, în a cîta zi a creat Dumnezeu găina?

— Of, de unde să știm noi? zise Bill în timp ce sugea copanul. N-ar trebui să ne întrebăm. Scurtă va fi șederea noastră pe acest pămînt. Să ne bucurăm de ea, să credem și să aducem prinos de mulțumire.

— Mănîncă un ou.

Bill gesticulă cu ambele mîini, ținînd copanul într-una și sticla de vin în cealaltă.

— Să ne bucurăm de cele ce ne-au fost dăruite. Să utilizăm păsările cerului. Să utilizăm rodul viei. Nu vrei să-l utilizezi și tu puțin, fratele meu?

— După tine, fratele meu.

Bill luă o înghițitură zdravănă.

— Utilizează-l puțin, fratele meu, îmi înmînă el sticla. Să nu ne lăsăm pradă îndoielii. Să nu cercetăm sfintele taine ale cotețului de găini cu degetele noastre simiene. Să le primim cu credință neclintită și să rostim fără șovăire... Vreau să rostim laolaltă... Ce să rostim, fratele meu?

Aici Bill a ațintit copanul spre mine, apoi a continuat:

— Dă-mi voie să-ți zic. O să rostim ceea ce eu, unul, sînt mîndru să rostesc – și vreau să rostești și tu împreună cu mine, în genunchi, fratele meu. Să nu fie pe lume om care să se rușineze cînd trebuie să îngenuncheze aici, în marele exterior. Amintește-ți că pădurile au fost primele temple ale Domnului. Să îngenunchem și să rostim: „Nu mîncă așa ceva, doamna mea. Țsta-i Mencken“.

— Ține, i-am spus eu. Utilizează un pic de-aici.

Și am desfundat a doua sticlă de vin.

— Care-i problema? am întreat. Nu ți-a plăcut de Bryan?

— Îl iubeam pe Bryan, mi-a răspuns Bill. Ne aveam ca frații.

- Unde l-ai cunoscut?
- Am învățat cu toții la același colegiu, Holy Cross¹. El cu Mencken și cu mine.
- Și cu Frankie Fritsch.
- Asta-i o minciună. Frankie Fritsch a învățat la Fordham.
- Bun, și eu am învățat la Loyola, unde am fost coleg cu cardinalul Manning.
- Asta-i altă minciună, mi-a trântit-o Bill. *Eu* am învățat la Loyola și *eu* am fost coleg cu cardinalul Manning însuși.
- Te-ai cherchelit, am spus eu.
- Cu vin?
- De ce nu?
- E din cauza umidității, a zis Bill. Ar trebui să scape cumva naibii de umiditatea asta.
- Mai ia un gît.
- Asta-i tot ce avem?
- Doar cele două sticle.
- Ai idee ce ești tu?
- Bill se uita cu afecțiune la sticlă.
- Nu, am zis eu.
- Ești unul din ăla plătit de Liga Antialcool.
- Eu am învățat la Notre Dame și am fost coleg cu Wayne B. Wheeler.
- Asta-i altă minciună, zise Bill. Eu am învățat la Colegiul de Afaceri Austin și am fost coleg cu Wayne B. Wheeler. El era șeful clasei.²

-
1. Holy Cross („Sfînta Cruce“), colegiu american din Worcester, Massachusetts.
 2. Cei doi prieteni înșiră o serie de personalități ale epocii, fără legătură directă între ele. Frankie Fritsch a fost o vedetă de fotbal american din anii 1920, iar Wayne B. Wheeler, avocat american și membru al Ligii Antialcool, a fost printre cei care au avut o contribuție importantă la introducerea prohibiției în Statele Unite.

— Ei bine, alcoolul trebuie să dispară, am zis eu.

— Aici ai dreptate, vechiul meu coleg și tovarăș, m-a aprobat Bill. Alcoolul trebuie să dispară, iar eu o să-l iau cu mine.

— Te-ai cherchelit.

— Cu vin?

— Cu vin.

— Ei bine, poate că da.

— Vrei să tragi un pui de somn?

— În regulă.

Ne-am întins cu capetele la umbră și ne-am uitat în sus, la coroana copacilor.

— Dormi?

— Nu, mi-a zis Bill. Mă gîndeam.

Am închis ochii. Era plăcut să stai întins pe pămînt.

— Auzi, încep Bill, care-i povestea cu Brett?

— Ce-i cu ea?

— Ai fost vreodată îndrăgostit de ea?

— Bineînțeles.

— Cît timp?

— În totulul tot, al dracului de mult timp.

— O, la naiba! scăpă Bill. Îmi pare rău, omule.

— Nici o problemă, am zis. Nici în cot nu mă mai doare.

— Serios?

— Serios. Numai că al dracului să fiu dacă mai am vreun chef să discut despre asta.

— Nu te-ai supărat că te-am întrebat?

— De ce dracu' m-aș supăra?

— Eu mă culc, zise Bill și își acoperi fața cu un ziar.

Apoi zise:

— Auzi, Jake? Tu chiar ești catolic?

— Teoretic.

— Asta ce-nseamnă?

— Nu știu.

— În regulă. Acum mă pun să mă culc, spuse el. Nu mă ține treaz cu vorbăria ta.

M-am culcat și eu. Cînd m-am trezit, Bill făcea rucsacul. Era după-amiaza tîrziu, iar umbra copacilor se alungise și se întindea pînă peste dig. Cum dormisem pe pămîntul gol, înțepenisem.

— Ce-ai făcut? m-a întrebat Bill. Te-ai trezit? De ce n-ai dormit toată noaptea?

M-am întins și m-am frecat la ochi.

— Am avut un vis încîntător, a continuat Bill. Nu-mi amintesc despre ce era vorba, dar a fost ceva încîntător.

— Eu nu cred c-am visat.

— Ar trebui să visezi, mi-a zis Bill. Cei mai mari oameni de afaceri pe care i-am avut noi au fost cu toții niște visători. Uită-te la Ford. Uită-te la președintele Coolidge. Uită-te la Rockefeller. Uită-te la Jo Davidson.

Am demontat undița mea și pe cea a lui Bill, după care le-am pus în geantă. Mulinetele le-am așezat în trusa cu sculele de pescuit. Bill a împachetat rucsacul și am pus în el una din gențile cu păstrăvi. Eu am luat-o pe cealaltă.

— Bun, așadar am luat tot? m-a întrebat Bill.

— Rîmele.

— Tu și rîmele tale! Pune-le aici, înăuntru.

A luat rucsacul în spinare, iar eu am pus cutiile cu rîme într-unul din buzunarele exterioare de pe lateral.

— Acum ai luat tot?

M-am uitat de jur împrejur, prin iarbă și la poalele ulmilor.

— Da.

Am pornit-o pe drum, luînd-o înspre pădure. Aveam mult de mers pînă să ajungem înapoi, la Burguete, iar în timpul cît am coborît pe cîmpurile de lîngă drum și apoi pe drum, cît

am trecut pe lângă casele cu ferestre luminate din oraș ca să ajungem înapoi la han, afară se făcuse deja întuneric.

Am rămas cinci zile la Burguete și ne-a mers bine la pescuit. Noaptea era frig, ziua era dogoritor și întotdeauna bătea un pic de vânt, chiar și în arșița zilei. Era destul de zăpușitor, așa că nu simțeai plăcere mai mare decât să te scalzi în apa rece, după care razele soarelui te zvîntau imediat ce ieșeau din șuvoi și te așezai pe mal. Am găsit un pîrîu cu un bazin de apă destul de adînc ca să pot înota în el. Seara jucam bridge la trei mîini cu un englez pe nume Harris, care venise aici tocmai de la Saint Jean Pied de Port și se oprise la han ca să meargă la pescuit. Era un individ foarte plăcut și a venit de două ori cu noi la rîul Irati. N-am primit nici un semn de viață nici de la Robert Cohn, nici de la Brett ori Mike.